

»Rojen sem bil 2. decembra 1940 v Šentvidu, v takratni mežnariji. Ko se je bližal čas poroda, so otroke poslali k sosedom in poklicali babico. Ko sem prišel na svet, so otroke poklicali nazaj in babica je rekla: »Glejte otroci, kaj vam je prinesel sv. Miklavž«! Oče in mama sta razmišljala, kako naj mi bo ime, oče je predlagal Nikolaj, mama pa je rekla, naj bo Andrej in tako sem dobil ime Andrej. Na praznik Marije Brezmadežne so me krstili v župnijski cerkvi svetega Vida.«

Je uvodni del zapisa, ki ga je p. Tomaž pripravil junija 2021, ob priložnosti njegove zlate maše. Pri časopisu Družina so vse zlatomašnike prosili za nekaj vrstic o svojem življenju, o odločitvi za duhovnika in duhovniški poti. In p. Tomaž je, ne boste verjeli, zapisal celih devet strani. Dokument je natisnil, prinesel p. Robertu in rekel, tukaj imaš. V računalniku sem ga pa zbrisal.

Takšen je bil p. Tomaž, poln presenečenj in ko si v njem uvidel nežno dušo, je bilo prijateljstvo vzpostavljeno za vedno. Njegova resna in stroga podoba je bila le za tiste, ki ga niso zmogli razumeti.

Pot služenja svetemu Frančišku ga je vodila skozi različne postojanke, od prvega duhovniškega mesta v Kamniku, njemu tako ljubega Viča, do Nove Štifte na Dolenjskem, kjer se je lotil kmetovanja. Sam je velikokrat pripovedoval, kako je bilo takrat v Štifti v hlevu: štiri krave, pet prašičev, nekaj rac pa veliko perutnine, pa sem pljunil v roke. In bilo je lepo, vedno v bližini in službi Matere Božje.

Tako kot je bilo lepo tudi v Avstraliji, kjer je p. Tomaž služboval, v Švici, kamor je odhajal na obisk k bratu Janezu. Rad je potoval, rad je srečeval prijazne in dobre ljudi. Ko smo se kam odpravili skupaj, nas je vedno znal razvedriti in razveseliti. Še posebej rad je imel Marijine cerkve, ob vsakem obisku brata Janeza v Švici se je najprej odpravil v Švicarsko Marijino narodno svetišče Einsiedeln.

Tako kot je imel rad ljudi, je imel pater Tomaž izredno rad živali. Vsi poznamo zgodbe o njegovi kučki Brini, ki jo je imel na Viču, na Brezjah je skrbel za mucke. Na vsakodnevni obhodi okoli Brezij je vedno opazoval živali in nas o tem obveščal, koliko imajo kje konj, žrebičkov, kako so svinje v ogradi že zrasle.

Pater Tomaž, katero kučmo imate pa danes? Ja, a ne vidiš, tale je samo za minus pet stopinj. Ono za minus dvajset imam še spravljen. Smo se velikokrat pošalili.

Ni bilo dneva, da se ne bi podal na sprehod in vedno se mu je dogodilo kaj zanimivega. Tako kot njegovi redni torkovi obiski sestre v Ljubljani. Mislim, da so ga na ljubljanski tržnici v ribarnici poznali že prav vsi.

Ko je leta 2020, v času epidemije, p. Tomaž praznoval 80. rojstni dan, smo ga nagovarjali, da zapiše te zgodbe, s katerimi nas je ob večerih razveseljeval. A težko je bilo to prepričevanje in žal neuspešno. Tako številne vaše zgodbe, dragi pater Tomaž, ostajajo zapisane le v našem spominu. Obljubimo, da jih ne bomo pozabili. Tako kot ne bomo pozabili vaših čustvenih pridig in nagovorov, velikokrat ste ob njih tudi sami zajokali.

Pater Tomaž, zaključiti želim z vašimi besedami, vem, da bi rekli, a dej dej:

»Biti veren je božji dar in ta dar je potrebno ohranjati z molitvijo. Življenje z Bogom prinaša notranji mir, grešno življenje pa notranji nemir. V stari knjigi sem prebral zanimivo spodbudo: v jasnem in sončnem dnevu vidiš stopnice proti nebu, na koncu je Bog, ki ga ne vidiš, ker je predaleč. Stopaš po teh stopnicah, a ti spodsne zaradi grešnosti in padeš malo nazaj. Se pobereš in greš naprej, naprej in spet padeš in zdrsneš malo nazaj. Se pobereš in greš dalje. Na koncu pa piše, če boš vedno vstal in šel naprej, boš prišel v božji objem. Takšno je življenje, padanje in vstajanje, vedno vstani in pojdi naprej, da padeš v božji objem.«

Dragi naš pater Tomaž, naj vam bo strumen korak po stopnicah k Bogu, da boste mirno stopili v Njegov objem. In bodite naš priprošnjik pri Gospodu. Počivajte v miru.